

[Lysholm Christensen]

På den regionale station TV/Midt-Vest i Holstebro er alle, der producerer tv, ansat efter samme overenskomst. Det betyder, at producenten kan slæbe rekvisitter og rigge lys til, intervieweren må selv stryge sin skjorte, og kameraemanden skal også påtage sig en lang række andre opgaver. De producerer tv i fællesskab.

Det er helt sikkert ikke nogen god idé at sætte maleren til at dirigere kapellet. Det er jeg fuldt opmærksom på. Men hvorfor skulle en skrædder ikke kunne assistere lysmanden og maleren bære rekvisitter ind og snedkeren trække i snorene?

Det kunne være fristende at oplæse lederartiklen i Det Fri Aktuelt i dag, for det er interessant, at der netop fra den kant bliver affyret en bredside mod det flertal her i salen, som vil bruge 25 mio. kr. ekstra om året de kommende tre år. Det vil jeg undlade at gøre, men må alligevel erklære mig stort set enig i denne lederartikel.

Men vi skal jo videre med Det Kongelige Teater, og Kristeligt Folkeparti har da også et par bud på, hvordan vi kommer videre.

Vi støtter tanken om, at der bliver etableret en bestyrelse for Det Kongelige Teater med ansvar for økonomi og administration. Det bør også overvejes, om man kan opsigte en række overenskomster og sammensætte nogle færre. Det kunne gøres på den måde, at man opsigter en række stillinger, og efter de nye overenskomster kan de søge stillingen igen, men på nye vilkår.

Tanken om at flytte skuespillet til Det Ny Teater er bestemt også en overvejelse værd – tre kunstarter i samme hus er ikke nogen heldig konstruktion. Vi mener ikke, at Det Kongelige Teater skal have flere penge. Selv en videreførelse af 1991-bevillingen vil jo være en stigning i forhold til tidligere år, og i en tid, hvor andre områder skal spare meget, er det uansvarligt at bevilge flere penge netop til Det Kongelige Teater. Hvorfor denne positive særbehandling, når f.eks. Nationalmuseet skal spare væsentlige områder bort?

Når vi taler om økonomi, vil jeg dog gerne anerkende det arbejde, der er gjort fra teatrets side med hensyn til at fremskaffe sponsorpenge. Det er et ikke uvæsentligt bidrag til teatrets økonomi.

En så vidtgående sag som et nyt skuespilhus ønsker Kristeligt Folkeparti ikke at tage stilling til i en dagsorden.

Dernæst vil jeg gerne sige til det flertal, som i dag har udtrykt tanker om at bruge 25 mio. kr. ekstra om året i de kommende tre år, at det er en form for bevilling, jeg vil kalde for bolchepædagogik. Som pædagoger ved både hr. Ole Vig Jensen og hr. Jimmy Stahr, at skal man lære børnene god tandhygiejne, gør man det ikke ved at give flere penge til slik; det gør man ved at lære dem at bruge deres tandbørste håndfast og regelmæssigt, for det er den eneste vej til bedre hygiejne. Det er bolchepædagogik at give 25 mio. kr. ekstra til teatret. Vi tror ikke, det løser problemerne.

Til sidst vil jeg sige følgende: Der er mange kvaliteter på Det Kongelige Teater, kunstnerisk, bygningsmæssigt og udstyrmæssigt, men tingene kan gøres bedre, og derfor kan vi stemme for den af hr. Arne Melchior foreslåede dagsorden i forventning om og i tillid til, at ministeren kan fremkomme med konstruktive løsningsforslag inden for den nævnte frist.

Kulturministeren (Grethe Rostbøll):

Der sker somme tider det, tror jeg, når ministre går af, at man får en forholdsvis kort hukommelse. Hr. Ole Vig Jensens påstand om, at kulturministeren – jeg – farer meget drastisk frem, svarer ikke til virkeligheden. Den forespørgsel, vi har i dag, er rejst af CD. Når jeg tidligt på foråret var nødt til at diskutere besparelser, var det, fordi de var en del af den finanslov, der blev vedtaget i januar 1991. Den forhenværende kulturminister havde både i november og december 1990 og i januar 1991 mulighed for at tage fat på det. Jeg vidste godt, da den kulturelle merbevilling på 32 mio. kr. kom i januar, at der samtidig stod nogle besparelser, som jeg ville få problemer med bagefter. Det er ikke besparelser, jeg har opfundet for at drille Det Kongelige Teater eller andre institutioner.

Jeg synes, vi bliver nødt til at sige meget præcist, at det går ikke, som det skal, på Det Kongelige Teater. Det er ikke diskussionen om penge her i foråret, der har kastet problemerne frem igen. Det er den store sag om operachefen, og hvis vi blader bare nogle få uger tilbage i pressens behandling af Det Kongelige Teater, ser vi, at det kom i forbindelse med afskedigelsen af operachefen og sagsanlæggene i kølvandet af det – afviklingen af Dreyfus-operaen. Der slipper ganske vist et notat ud fra økonomichefen, men alle, der har fulgt med også i